

SOLEN, DER DRÆBTE

5
AKTER

FILMSSKUESPIL

AF

OTTO RUNG

ISCENESAT AF

HJALMAR DAVIDSEN

5
AKTER

*A/S „FOTORAMA“ ejer
Filmen, saavel som dens
Plakat- og Programtekst
o. a. lign. Materiale, med
absolut Eneret. Ved Mis-
brug vil der blive ned-
lagt Forbud og Erstat-
ningskrav gjort gælden-
de mod Vedkommende.*

Optaget af
NORDISK
FILMS CO.

HOVEDPERSONERNE:

1. og 2. Akt:

Franz van Hujs, Botaniker..... Hr. Alf Blütecher
 Elsbeth, hans Hustru..... Fru Else Frölich
 Richard van Elden, hans Ven..... Hr. Adolf Tronier-Funder

3., 4. og 5. Akt:

Professor Taels..... Hr. Alf Blütecher
 Richard van Elden..... Hr. Adolf Tronier-Funder
 Elsbeth van Hujs-Elden, hans Hustru..... Fru Else Frölich
 Jan, hendes Søn af første Ægteskab..... Hr. Niels Asther
 Willem, hendes Søn af andet Ægteskab..... Hr. Ove Kühl

AFDELINGERNE:

Forberedelserne til den videnskabelige Ekspedition.	8 Aar efter.
Det sidste Farvel.	Et uheldigt Ægteskab.
Afrejsen.	Pistolerne.
Paa Vej i det ukendte Land.	Den blaa Orkidé vækker Samvittighedsnaget.
Elsbeth fortæller sin Søn om Faderens eventyrlige Oplevelser.	Van Hujs er under Navn af Professor Taels blevet en berømt Videnskabsmand og aflægger nu Besøg i sin Fødeby.
Paa Opdagelsestur i Klipperne.	Paa Kollegiet.
Den blaa Orkidé.	Jan og Willem.
Blomsten hentes.	Rektor's Datter.
Et ulykkeligt Tilfælde.	Den blaa Orkidé spirer paany.
Døden i Klippekløften.	Efter Foredraget.
Elsbeth faar Meddelelse om sin Mands ulykkelige Død.	Fader og Søn.
Van Eldens Hjemkomst.	Willems Misundelse.
Samvittighedsnag.	Eksamensopgaverne.
Hos Indianerne.	Kollegie-Ballet.
Vendt tilbage til Livet.	I Drivhuset.
„Kan jeg ikke komme herfra.“	Orkidéen blomstrer.
„Flyt din Lejr til Havet!“	Willem og Ekskensopgaverne.
Van Eldens Besøg hos Elsbeth.	„Du har ikke undset Dig for et gement Bedrageri!“
„Det er altsaa den Blomst, der voldte min Mands Død?“	For at frelse Willem paatager Jan sig Skylden.
„Lad os ikke for de Døde glemme vor egen Lykke!“	Jan forlader i Stilhed Kollegiet.
Ved Havet.	Professor Taels Opdagelse.
„Et Skib! Et Skib!“	Jans Uskyld bevises.
Og da van Hujs gik i Land i den sydamerikanske By	Den Døde i Drivhuset.
. blev hans Hustru viet til hans bedste Ven.	Politiet tilkaldes.
Paa Vej til Hjemmet.	Solen, der dræbte.
Avisnotitsen!	„Lad mig være lidt alene med Deres Moder!“
Og van Hujs blev i det fremmede Land. Han vilde ikke komme tilbage til et Hjem, hvor han var glemt.	„Elsbeth!“
	Jan og Rektor's Datter.

Solen, der dræbte.

Den unge Botaniker Franz van Hujs har planlagt en videnskabelig Ekspedition til endnu uforskede Egne af Patagoniens Bjerge, og han har besluttet paa denne farlige Rejse kun at ville ledsages af sin Ven og Ungdomskammerat, Richard van Elden, der ligeledes er Botaniker.

Efter Maaneders Rejse naar de to unge, modige Mænd ind i det Ukendte af Sydamerikas Bjergstrøg og slaar Lejr. De to Naturforskere er saa begærlige efter at komme i Gang med deres Arbejde, at de ufortøvet begiver sig ud paa deres første Ekskursion. Forsynet med de fornødne Instrumenter og Redskaber gaar de sammen over Bjergryggen. Med ét staar de foran en mægtig Kløft. Franz van Hujs læner sig ud over Klipperanden og kan ikke tilbageholde et Udraab af Glæde og Forundring, thi dybt nede — paa Kløftens Bund — har han opdaget en mærkelig Plante, en hidtil ukendt Orkidé af en ejendommelig Farve og Form, der alene er nok til at gøre Ekspeditionen berømt inden for Videnskabens Verden. Van Hujs har hverken Rist eller Ro, før han har sat sig i Besiddelse af et Eksemplar af den sjældne Plante. Han fastgør et Reb og be-

gynder at klatre ned. Snart er han paa Bunden af Kløften. Med et rask Greb tager han om Blomsten og holder den endelig i sin Haand. Forsigtigt stiger han op, Skridt for Skridt, til han naar Kløftens Kant. For at faa bedre Tag rækker han Orkidéen op til Vennen, der tager mod den, men i det samme løsner Rebet sig, van Hujs mister Fodfæstet og styrter ned. Forfærdet bøjer van Elden sig frem. Paa Kløftens Bund ser han Vennen ligge udstrakt, ubevægelig som død. Van Elden synes at overveje, om det er muligt at hjælpe her. Saa forandres hans Ansigtsudtryk. Han ser paa Orkidéen, som han holder i sin Haand. Han fører den langsomt mod sine Læber — og styrter derefter bort, tilbage til Lejren. De Indfødte, der ledsager Ekspeditionen, tilbyder at ville hjælpe, da van Elden fortæller om Ulykken, der er sket, men han ryster afværgende paa Hovedet. Kløften er utilgængelig. De maa hellere vende om. — —

Faa Uger senere vender van Elden tilbage og opsøger straks van Hujs' unge Hustru, Elsbeth, og fortæller hende om hendes Mands frygtelige Død. Hun synker fortvivlet sammen, men han trykker blidt hendes Haand og forsikrer hende om, at hun i ham har en trofast og oprigtig Ven.

Van Hujs er imidlertid ikke død, og nogle omstrejfende Patagonier har fundet ham og plejet ham. Da han har genvundet sin Førlighed nogenlunde, overtaler han sine Redningsmænd til at flytte deres Lejr ud til Havet, og en Dag, da en Sejler kommer forbi, bliver den prajet. Van Hujs kommer om Bord og bliver sejlet til den nærmeste Havn, hvorfra han vil fortsætte med Damper hjem. Straks han kommer om Bord, leder han mellem Aviserne for at finde sit Hjemlands Blade. I et af dem læser han følgende Notits:

»Den berømte Plantefysiolog *van Elden* har holdt Bryllup med Fru *Elsbeth v. Hujs*, Enke efter *van Eldens Ven*, der forulykkede under en Ekspedition i Sydamerika.«

Van Hujs knuger fortvivlet Avisen i sine Hænder. Skal han under disse Forhold tage hjem og træde frem som en Død, der er staaet op af Graven. Da lyder det sidste Afgangssignal fra Skibsklokken. Han tager sig sammen. Nej, har hans Hustru glemt ham saa hurtigt, vil han forblive død for hende. Besluttet træder han ud af Kahytten og gaar fra Borde.

Ægteskabet mellem Elsbeth og Richard van Elden har

ikke bragt nogen af dem Lykke. Van Elden pines stadig af Samvittighedsnag over, at han i sin Tid ikke forsøgte at frelse sin Ven, og hans eneste Trøst er Sønnen Willem. De to Ægtefæller fjernes mere og mere fra hinanden, og Elsbeth finder paa sin Side Hjælp og Støtte hos sin Søn af første Ægteskab, Jan, der i Modsætning til Halvbroderen er en godhjertet, retskaffen og dertil flittig, ung Mand, som af Lærere og Kammerater er lige afholdt.

18 Aar er forløbet. Van Hujs er, under Navn af Professor Taels, i Udlandet blevet en berømt Videnskabsmand og aflægger nu et Besøg i sin Fødeby, hvor han skal holde et videnskabeligt Foredrag paa det Kollegium, hvor Jan og Willem er Elever.

Efter Foredraget samler Studenterne sig i Grupper om Professor Taels for endnu engang at hylde den store Lærde. Pludselig staar van Hujs Ansigt til Ansigt med Jan. Van Hujs stirrer dybt grebet paa den unge Mand og faar at vide, at det er hans egen Søn. Jan møder betaget den berømte Videnskabsmands Blik. Det er, som møder han deri noget, han kun dunkelt kan huske.

Samme Aften afholdes der til Ære for Professor Taels en Fest med efterfølgende Bal paa Kollegiet. Jan og Willem er begge forelskede i Rektor Horsts Datter Maria, men denne viser den Aften tydeligt, at hun foretrækker Jan. Da Willem beder hende om en Dans, svarer hun nej — hun er for træt. Derimod gaar hun med Glæde ind paa et Forslag af Jan om at gaa udenfor og trække frisk Luft. De tager Plads og sidder et Øjeblik alene, optaget af deres unge Kærlighed. Saa bliver Maria ængstelig for, at man skal savne dem og beder Jan gaa i Forvejen ind.

Jan følger Gangen uden for Rektorens Privatbolig. Idet han passerer Døren til Rektorens Studereværelse, kommer Willem ud derfra. Jan spørger forbavset, hvor han har været henne. Willem svarer ikke, men løber sin Vej. Jan bliver staaende et Øjeblik, grebet af Forundring. Da træder Rektoren ud. Han har overrasket nogen i Færd med at skrive de hemmelige Eksamensopgaver af, men har paa Grund af Mørket ikke kunnet se hvem den Paagældende var. Da han nu uden for sin Dør træffer Jan, tror han, at denne er den Skyldige, og Jan,

som ikke vil røbe Broderen, benægter det ikke. Harmfuld og bedrøvet befaler Rektoren ham at forlade Selskabet.

Nedslaaet af Skam og Ulykke beslutter Jan at flygte fra Kollegiet. Paa en Seddel skriver han til Willem, at han for dennes Skyld forlader Kollegiet, og rejser derefter hjem. Han vil betro sig til Moderen. Hun alene vil kunne forstaa ham.

Rektor Horst er imidlertid vendt tilbage til Selskabet og har fortalt Professor Taels om den Forbrydelse, Kollegiets flinkeste Elev har gjort sig skyldig i. Professor Taels ryster paa Hovedet. Han kan ikke tro det. Der maa findes en anden Forklaring. Under Samtalen er Willem kommen til Stede og henleder ved sit Væsen Taels' Opmærksomhed og Mistanke paa sig. Professor Taels, der ikke kan tro paa Jans Skyld, indfinder sig næste Morgen paa det Værelse, der beboes af Jan og Willem, og her finder han Sedlen, som Jan har skrevet til Willem, og som giver fuld Besked om Sagens rette Sammenhæng.

Professor Taels bestemmer sig til ufortøvet at opsøge den unge Mand og tager ud til Villaen, hvor Vennen, van Elden, og hans tidligere Hustru bor. Her overraskes han ved at finde en Mængde Mennesker forsamlede. Da han kommer nærmere,

erfarer han, at van Elden er fundet død i sit Laboratorium med et Skudskaar i Hovedet. Vaabenet, med hvilket Skuddet er affyret, ligger paa et Bord flere Alen fra det Sted, hvor van Eldens Lig befandt sig. Selvmord kan der følgelig ikke være Tale om. Det tilkaldte Politi har da ogsaa allerede fastslaaet, at der maa være sket et Mord. Da er det, Professor Taels kommer til Stede. Hans Blik glider forskende rundt i Rummet og bliver opmærksom paa Omstændigheder, der er forbigaaet Politimændenes Interesse, og for den forundrede Forsamling hævder han, at der hverken er Tale om et Mord eller et Selvmord, men simpelthen et Ulykkestilfælde. Han viser derefter, hvorledes det hele er gaaet til. Han lader Pistolen paa ny og anbringer en frisk Fænghætte under Hanen. Derefter lægger han Pistolen paa nøjagtig samme Plads og i samme Retning, hvori den laa og peger saa paa et Forstørrelsesglas, der tilfældig er anbragt paa Højkant. Naar Solstraalerne falder paa Glasset, vil Linsen virke som Brændeglas, og Fænghætten vil antændes.

Al Tvivl er hævet. Politiets Udsendinge udtrykker deres dybeste Beundring for Naturforskerens hurtige Løsning af Gaaden.

Professor Taels erindrer nu det Anliggende, for hvis Skyld han egentlig er kommen, og fortæller Jan, at Willems Bedrageri med Eksamensopgaverne er opdaget, og medens Jan gaar Maria, der er taget ud for at trøste ham, i Møde, taler Elsbeth og van Hujs ud med hinanden. Og da Jan kommer tilbage med Maria, finder han Moderen lykkelig over Genforeningen med den Mand, hun i saa mange Aar har troet død.

SOLEN, DER DRÆBTE

FILMSSKUESPIL

AF

OTTO RUNG

ISCENESAT AF

HJALMAR DAVIDSEN

5
AKTER

5
AKTER

A/S „FOTORAMA“ ejer
Filmen, saavel som dens
Plakat- og Programtekst
o. a. lign. Materiale, med
absolut Eneret. Ved Mis-
brug vil der blive ned-
lagt Forbud og Erstat-
ningskrav gjort gælden-
de mod Vedkommende.

Optaget af
NORDISK
FILMS CO.

HOVEDPERSONERNE:

1. og 2. Akt:

Franz van Hujs, Botaniker..... Hr. Alf Blütecher
 Elsbeth, hans Hustru..... Fru Else Frölich
 Richard van Elden, hans Ven..... Hr. Adolf Tronier-Funder

3., 4. og 5. Akt:

Professor Taels..... Hr. Alf Blütecher
 Richard van Elden..... Hr. Adolf Tronier-Funder
 Elsbeth van Hujs-Elden, hans Hustru..... Fru Else Frölich
 Jan, hendes Søn af første Ægteskab..... Hr. Niels Asther
 Willem, hendes Søn af andet Ægteskab..... Hr. Ove Kühl

AFDELINGERNE:

Forberedelserne til den videnskabelige Ekspedition.	8 Aar efter.
Det sidste Farvel.	Et uheldigt Ægteskab.
Afrejsen.	Pistolerne.
Paa Vej i det ukendte Land.	Den blaa Orkidé vækker Samvittighedsnaget.
Elsbeth fortæller sin Søn om Faderens eventyrlige Oplevelser.	Van Hujs er under Navn af Professor Taels blevet en berømt Videnskabsmand og aflægger nu Besøg i sin Fødeby.
Paa Opdagelsestour i Klipperne.	Paa Kollegiet.
Den blaa Orkidé.	Jan og Willem.
Blomsten hentes.	Rektor's Datter.
Et ulykkeligt Tilfælde.	Den blaa Orkidé spirer paany.
Døden i Klippekløften.	Efter Foredraget.
Elsbeth taar Meddelelse om sin Mands ulykkelige Død.	Fader og Søn.
Van Eldens Hjemkomst.	Willems Misundelse.
Samvittighedsnag.	Eksamensopgaverne.
Hos Indianerne.	Kollegie-Ballet.
Vendt tilbage til Livet.	I Drivhuset.
„Kan jeg ikke komme herfra“	Orkidéen blomstrer.
„Flyt din Lejr til Havet!“	Willem og Eksamenopgaverne.
Van Eldens Besøg hos Elsbeth.	„Du har ikke undset Dig for et gement Bedrageri!“
„Det er altsaa den Blomst, der voldte min Mands Død?“	For at frelse Willem paatager Jan sig Skylden.
„Lad os ikke for de Døde glemme vor egen Lykke!“	Jan forlader i Stilhed Kollegiet.
Ved Havet.	Professor Taels Opdagelse.
„Et Skib! Et Skib!“	Jans Uskyld bevises.
Og da van Hujs gik i Land i den sydamerikanske By	Den Døde i Drivhuset.
. . . . blev hans Hustru viet til hans bedste Ven.	Politiet tilkaldes.
Paa Vej til Hjemmet.	Solen, der dræbte.
Avisnotitsen!	„Lad mig være lidt alene med Deres Moder!“
Og van Hujs blev i det fremmede Land. Han vilde ikke komme tilbage til et Hjem, hvor han var glemt.	„Elsbeth!“
	Jan og Rektor's Datter.

Solen, der dræbte.

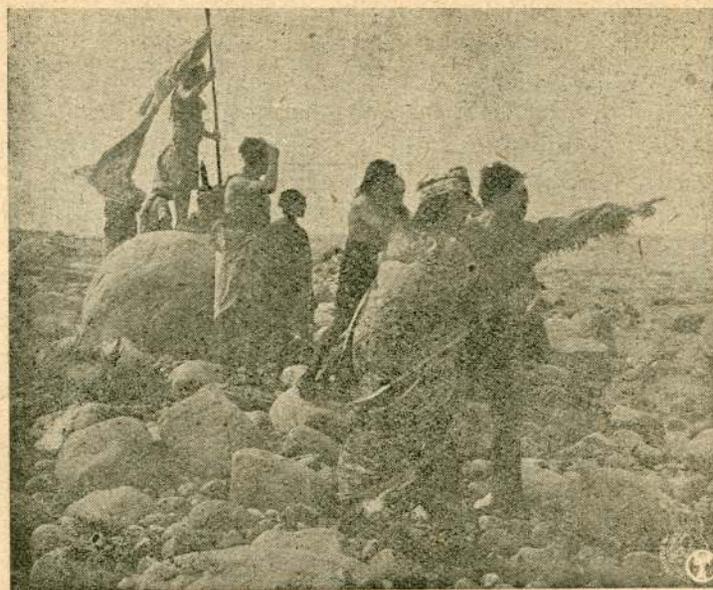
Den unge Botaniker Franz van Hujs har planlagt en videnskabelig Ekspedition til endnu uforskede Egne af Patagoniens Bjerge, og han har besluttet paa denne farlige Rejse kun at ville ledsages af sin Ven og Ungdomskammerat, Richard van Elden, der ligeledes er Botaniker.

Efter Maaneders Rejse naar de to unge, modige Mænd ind i det Ukendte af Sydamerikas Bjergstrøg og slaar Lejr. De to Naturforskere er saa begærlige efter at komme i Gang med deres Arbejde, at de ufortøvet begiver sig ud paa deres første Ekskursion. Forsynet med de fornødne Instrumenter og Redskaber gaar de sammen over Bjergryggen. Med ét staar de foran en mægtig Kløft. Franz van Hujs læner sig ud over Klipperanden og kan ikke tilbageholde et Udraab af Glæde og Forundring, thi dybt nede — paa Kløftens Bund — har han opdaget en mærkelig Plante, en hidtil ukendt Orkidé af en ejendommelig Farve og Form, der alene er nok til at gøre Ekspeditionen berømt inden for Videnskabens Verden. Van Hujs har hverken Rist eller Ro, før han har sat sig i Besiddelse af et Eksemplar af den sjældne Plante. Han fastgør et Reb og be-

gynder at klatre ned. Snart er han paa Bunden af Kløften. Med et rask Greb tager han om Blomsten og holder den endelig i sin Haand. Forsigtigt stiger han op, Skridt for Skridt, til han naar Kløftens Kant. For at faa bedre Tag rækker han Orkidéen op til Vennen, der tager mod den, men i det samme løsner Rebet sig, van Hujs mister Fodfæstet og styrter ned. Forfærdet bøjer van Elden sig frem. Paa Kløftens Bund ser han Vennen ligge udstrakt, ubevægelig som død. Van Elden synes at overveje, om det er muligt at hjælpe her. Saa forandres hans Ansigtstudtryk. Han ser paa Orkidéen, som han holder i sin Haand. Han fører den langsomt mod sine Læber — og styrter derefter bort, tilbage til Lejren. De Indfødte, der ledsager Ekspeditionen, tilbyder at ville hjælpe, da van Elden fortæller om Ulykken, der er sket, men han ryster afværgende paa Hovedet. Kløften er utilgængelig. De maa hellere vende om. — —

Faa Uger senere vender van Elden tilbage og opsøger straks van Hujs' unge Hustru, Elsbeth, og fortæller hende om hendes Mands frygtelige Død. Hun synker fortvivlet sammen, men han trykker blidt hendes Haand og forsikrer hende om, at hun i ham har en trofast og oprigtig Ven.

Van Hujs er imidlertid ikke død, og nogle omstrejfende Patagonier har fundet ham og plejet ham. Da han har genvundet sin Førlighed nogenlunde, overtaler han sine Redningsmænd til at flytte deres Lejr ud til Havet, og en Dag, da en Sejler kommer forbi, bliver den prajet. Van Hujs kommer om Bord og bliver sejlet til den nærmeste Havn, hvorfra han vil fortsætte med Damper hjem. Straks han kommer om Bord, leder han mellem Aviserne for at finde sit Hjemlands Blade. I et af dem læser han følgende Notits:

»Den berømte Plantefysiolog *van Elden* har holdt Bryllup med Fru *Elsbeth v. Hujs*, Enke efter *van Eldens Ven*, der forulykkede under en Ekspedition i Sydamerika.«

Van Hujs knuger fortvivlet Avisen i sine Hænder. Skal han under disse Forhold tage hjem og træde frem som en Død, der er staaet op af Graven. Da lyder det sidste Afgangssignal fra Skibsklokken. Han tager sig sammen. Nej, har hans Hustru glemt ham saa hurtigt, vil han forblive død for hende. Besluttet træder han ud af Kahytten og gaar fra Borde.

Ægteskabet mellem Elsbeth og Richard van Elden har

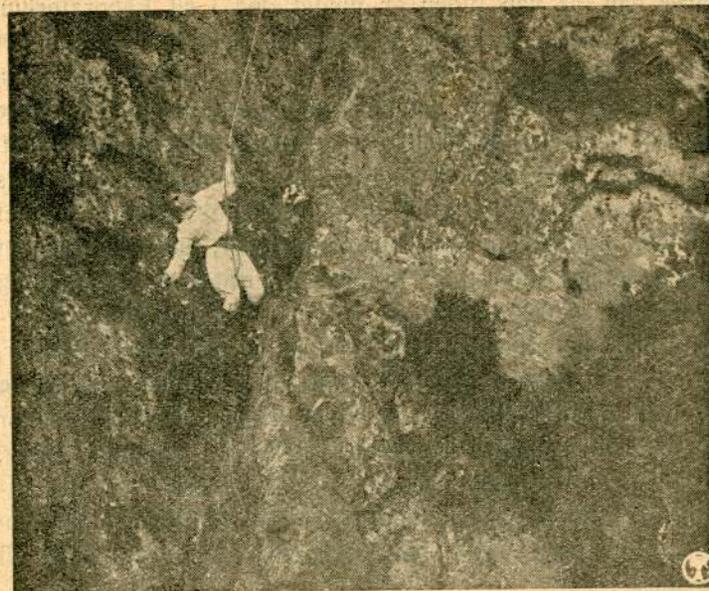
ikke bragt nogen af dem Lykke. Van Elden pines stadig af Samvittighedsnag over, at han i sin Tid ikke forsøgte at frelse sin Ven, og hans eneste Trøst er Sønnen Willem. De to Ægtefæller fjernes mere og mere fra hinanden, og Elsbeth finder paa sin Side Hjælp og Støtte hos sin Søn af første Ægteskab, Jan, der i Modsætning til Halvbroderen er en godhjertet, retskaffen og dertil flittig, ung Mand, som af Lærere og Kammerater er lige afholdt.

18 Aar er forløbet. Van Hujs er, under Navn af Professor Taels, i Udlandet blevet en berømt Videnskabsmand og aflægger nu et Besøg i sin Fødeby, hvor han skal holde et videnskabeligt Foredrag paa det Kollegium, hvor Jan og Willem er Elever.

Efter Foredraget samler Studenterne sig i Grupper om Professor Taels for endnu engang at hylde den store Lærde. Pludselig staar van Hujs Ansigt til Ansigt med Jan. Van Hujs stirrer dybt grebet paa den unge Mand og faar at vide, at det er hans egen Søn. Jan møder betaget den berømte Videnskabsmands Blik. Det er, som møder han deri noget, han kun dunkelt kan huske.

Samme Aften afholdes der til Ære for Professor Taels en Fest med efterfølgende Bal paa Kollegiet. Jan og Willem er begge forelskede i Rektor Horsts Datter Maria, men denne viser den Aften tydeligt, at hun foretrækker Jan. Da Willem beder hende om en Dans, svarer hun nej — hun er for træt. Derimod gaar hun med Glæde ind paa et Forslag af Jan om at gaa udenfor og trække frisk Luft. De tager Plads og sidder et Øjeblik alene, optaget af deres unge Kærlighed. Saa bliver Maria ængstelig for, at man skal savne dem og beder Jan gaa i Forvejen ind.

Jan følger Gangen uden for Rektorens Privatbolig. Idet han passerer Døren til Rektorens Studereværelse, kommer Willem ud derfra. Jan spørger forbavset, hvor han har været henne. Willem svarer ikke, men løber sin Vej. Jan bliver staaende et Øjeblik, grebet af Forundring. Da træder Rektoren ud. Han har overrasket nogen i Færd med at skrive de hemmelige Eksamensopgaver af, men har paa Grund af Mørket ikke kunnet se hvem den Paagældende var. Da han nu uden for sin Dør træffer Jan, tror han, at denne er den Skyldige, og Jan,

som ikke vil røbe Broderen, benægter det ikke. Harmfuld og bedrøvet befaler Rektoren ham at forlade Selskabet.

Nedslaaet af Skam og Ulykke beslutter Jan at flygte fra Kollegiet. Paa en Seddel skriver han til Willem, at han for dennes Skyld forlader Kollegiet, og rejser derefter hjem. Han vil betro sig til Moderen. Hun alene vil kunne forstaa ham.

Rektor Horst er imidlertid vendt tilbage til Selskabet og har fortalt Professor Taels om den Forbrydelse. Kollegiets flinkeste Elev har gjort sig skyldig i. Professor Taels ryster paa Hovedet. Han kan ikke tro det. Der maa findes en anden Forklaring. Under Samtalen er Willem kommen til Stede og henleder ved sit Væsen Taels' Opmærksomhed og Mistanke paa sig. Professor Taels, der ikke kan tro paa Jans Skyld, indfinder sig næste Morgen paa det Værelse, der beboes af Jan og Willem, og her finder han Sedlen, som Jan har skrevet til Willem, og som giver fuld Besked om Sagens rette Sammenhæng.

Professor Taels bestemmer sig til ufortøvet at opsøge den unge Mand og tager ud til Villaen, hvor Vennen, van Elden, og hans tidligere Hustru bor. Her overraskes han ved at finde en Mængde Mennesker forsamlede. Da han kommer nærmere,

erfarer han, at van Elden er fundet død i sit Laboratorium med et Skudskaar i Hovedet. Vaabenet, med hvilket Skuddet er affyret, ligger paa et Bord flere Alen fra det Sted, hvor van Eldens Lig befandt sig. Selvmord kan der følgelig ikke være Tale om. Det tilkaldte Politi har da ogsaa allerede fastslaaet, at der maa være sket et Mord. Da er det, Professor Taels kommer til Stede. Hans Blik glider forskende rundt i Rummet og bliver opmærksom paa Omstændigheder, der er forbigaaet Politimændenes Interesse, og for den forundrede Forsamling hævder han, at der hverken er Tale om et Mord eller et Selvmord, men simpelthen et Ulykkestilfælde. Han viser derefter, hvorledes det hele er gaaet til. Han lader Pistolen paa ny og anbringer en frisk Fænghætte under Hanen. Derefter lægger han Pistolen paa nøjagtig samme Plads og i samme Retning, hvori den laa og peger saa paa et Forstørrelsesglas, der tilfældig er anbragt paa Højkant. Naar Solstraalerne falder paa Glasset, vil Linsen virke som Brændeglas, og Fænghætten vil antændes.

Al Tvivl er hævet. Politiets Udsendinge udtrykker deres dybeste Beundring for Naturforskerens hurtige Løsning af Gaaden.

Professor Taels erindrer nu det Anliggende, for hvis Skyld han egentlig er kommen, og fortæller Jan, at Willems Bedrageri med Eksamensopgaverne er opdaget, og medens Jan gaar Maria, der er taget ud for at trøste ham, i Møde, taler Elsbeth og van Hujs ud med hinanden. Og da Jan kommer tilbage med Maria, finder han Moderen lykkelig over Genforeningen med den Mand, hun i saa mange Aar har troet død.

